

Д О Н Ч О

Дончо бѣ синъ на беденъ селски обушаръ. Баща му имаше малко дюкянче и кърпѣше въ него. Той често отиваше въ града, вземаше тамъ отъ другъ обушаръ повредени обуца, поправѣше ги и пакъ му ги отнисяше. Понѣкога водѣше съ себе си и малкия Донча.

Единъ пжтъ бащата имаше много работа, а трѣбваше да се отнесатъ въ града нѣколко чифта поправени обуца. Той повика Донча и го прати да ги занесе

Момчето бѣше послушно и пѣргаво. За половина часъ то отиде въ града. Когато вървѣше изъ една голѣма улица, видѣ на прозореца на единъ магазинъ много играчки. То се спрѣ и ги загледа. Най-много му се хареса една голѣма отворена кутия, въ която бѣха наредени войничета. Предъ тѣхъ яздѣше на конь офицеръ. Дончо бѣ гледалъ много пжти, какъ играятъ войниците край града, гледаше сега играчката и си мислѣше: — Ехъ, да мога да си купя една такава играчка, цѣлъ день ще редя войниците и ще си играя съ тѣхъ!

Но въ джоба си нѣмаше нито стотинка. Той съ тжга се откъсна отъ прозореца съ играчките и отнесе обущата. Кога се върна въ кжщи, разказа всичко на родителитѣ си. Баща му го изслуша и каза:

— Азъ ще те пращамъ да носишъ въ града закърпенитѣ обуца всѣки пжтъ и за всѣко отиване ще ти давамъ по два лева. Ти нѣма да ги харчишъ. Като се събератъ, колкото трѣбва, ще купимъ играчката.

Момчето плѣсна съ ржце и подскочи отъ радостъ. Отъ тоя день, като се връщаше вечеръ отъ училище, то питаше, ще отива ли въ града и редовно отнасяше поправенитѣ обуца. Баща му даваше всѣки пжтъ обещанитѣ два лева. Изминаха два месеца и Дончо спести около петдесетъ лева.

Баща му ходи еднажъ въ града по работа, и като се върна, каза: — Дончо, днесъ приказвахъ съ търговеца на играчки. Съгласи се да даде войниците за 50 лева. Ти имашъ спестени вече толкозъ пари. Кога